

Sygn. akt II AKa 221/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

6. Sędziowie: SA Stanisław Kucharczyk

7. SO del. do SA Dorota Mazurek (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Andżeliki Werhun

10. po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2021 r. sprawy

11. M. N. (1)

12. oskarżonej z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zbiegu z art. 157 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

13. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 15 lipca 2020 r. sygn. akt III K 108/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,
2. orzeczoną w punkcie I wyroku Sądu Okręgowego karę pozbawienia wolności podwyższa do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,
3. na podstawie art. 85§1 i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierza M. N. (1) nową karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. O. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza jej opłatę w kwocie 400 (czteryście) złotych za obie instancje.

SSO del. Dorota Mazurek SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 221/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 lipca 2020 roku sygn. akt III K 108/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia.	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Prokurator w wywiezionej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na obrazie art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w związku z dowolną oceną	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

materiału dowodowego zebranego w sprawie tj. przede wszystkim zeznań świadków tj. P. Z., J. Ś., A. B., S. K., P. S. oraz pozostałych dowodów wymienionych w akcie oskarżenia skutkujących błędną subsumpcję prawną zaistniałego zdarzenia to jest uznaniem, że oskarżona swym działaniem wypełniła znamiona jedynie przestępstwa stypizowanego w art.157 § 1 k.k., w związku z czym doszło do zmiany opisu czynu i wyeliminowania z jego opisu i kwalifikacji art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. co skutkowało niezasadnym skazaniem oskarżonej za czyn z art. 157 § 1 k.k., podczas gdy dowody i ich właściwa ocena, zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do innych wniosków, potwierdzających stanowisko, iż oskarżona M. N. (1) powinna zostać uznana za winną

	<p>tego, że dopuściła się czynu jej zarzucanego w pkt I oskarżenia tj. kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. przy uznaniu przynajmniej zamiaru ewentualnego popełnienia w/w zbrodni.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
	<p>Zarzut apelacji okazał się niezasadny. Nie mniej apelacja prokuratora doprowadziła do zmiany orzeczenia, jako, że rację ma prokurator, że czyn oskarżonej należało ocenić jako czyn o większej szkodliwości społecznej niż to przyjął Sąd I instancji. Nie mniej nie sposób uznać, że czyn z pkt I stanowił przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a nie jedynie przestępstwo z art. 157 § 1 k.k., jak wskazał Sąd</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

I instancji. Nie sposób bowiem podzielić zawartych w tej apelacji zarzutów obrazę prawa procesowego w szczególności w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów. Ocena ta wbrew twierdzeniom prokuratora jest prawidłowa tak jak poczynione w oparciu o nią ustalenia faktyczne w tym również w zakresie uznania przez Sąd, że brak jest możliwości przypisania oskarżonej działania z zamiarem pozbawienia pokrzywdzonego życia. Co w konsekwencji doprowadziło do prawidłowej subsumpcji prawnej.

Materiał dowodowy, w szczególności treść zeznań świadków wskazanych w zarzucie, nie pozwala bowiem na uznanie, że oskarżona działała w zamiarze – nawet ewentualnym pozbawienia życia swojego konkubenta.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji sąd I instancji w sposób

prawkłowy dokonał oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów w pełni respektując treść art. 7 k.p.k., uwzględniając przy tym całokształt wynikających z tych dowodów okoliczności. Zasadnie uznał, że oskarżona spowodowała u pokrzywdzonego obrażenia ciała o jakich mowa w art. 157 § 1 k.k., a swoim zachowaniem nie usiłowała pozbawić pokrzywdzonego życia, a tym samym nie wyczerpała znamion z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. Jej działania nie były bowiem ukierunkowane na pozbawienie pokrzywdzonego życia w zamiarze bezpośrednim, a co więcej właśnie prawidłowa ocena dowodów wskazuje, że nie sposób też uznać, że oskarżona działała w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia swojego konkubenta. Sąd I instancji zasadnie przydał waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie w jakim ta kwestionował istnienie w chwili

zdarzenia zamiaru
pozbawienia życia
R. M.. Niewątpliwie
rację ma prokurator
co do tego,
że pozostawanie
w związku z
pokrzywdzonym, jak
i darzenie go
uczuciem, nie
wyklucza możliwości
potencjalnego
uznania, że
oskarżona mogłaby
chcieć pozbawić
pokrzywdzonego
życia działając pod
wpływem
wzburzenia i
wywołanych nim
emocji. Nie mniej
by dokonać w
tym zakresie ustaleń
konieczne jest nie
tylko wykazanie, że
relacja co do
przebiegu zdarzenia
prezentowana przez
oskarżoną jest
niewiarygodna, tak
w zakresie miejsca
popelnienia czynu
zabronionego, jak
i towarzyszących
mu okoliczności,
ale konieczne jest
ustalenie, że dowody
uznane za
wiarygodne dają
nie tylko podstawę
do przyjęcia, że
pokrzywdzony został
zaatakowany przez
oskarżoną nożem i
na skutek tego ataku
zadła mu ona
cios z zamachu, ze
średnio dużą siłą
w przedramię lewej
ręki

pokrzywdzonego, ale że czyniąc to działała w istocie w celu pozbawienia pokrzywdzonego życia z zamiarem bezpośrednim bądź, co najmniej ewentualnym.

Wbrew stanowisku prokuratora dowody zeznań świadków, którzy mieli z pokrzywdzonym kontakt po zdarzeniu, ani też treść opinii biegłych nie pozwala na przyjęcie, że w istocie oskarżonej towarzyszył któryś z tych zamiarów. Zważyć bowiem należy, że to, iż oskarżona poszła do kuchni i z zabranym z tego miejsca nożem udała się do pokoju w którym pozostawał pokrzywdzony, nie świadczy jeszcze o tym, że zamierzała pozbawić go życia. Również bezsporny fakt, że zadała cios z zamachu w lewe przedramię nie daje podstaw do uznania, że godziła w newralgiczne dla życia i zdrowia pokrzywdzonego narządy ciała. Wbrew stanowisku prokuratora, dowody z zeznań świadków przywołanych w zarzucie, jak i

pozostałe dowody zgromadzone w sprawie, nie przemawiały za przyjęciem, że oskarżona działała zamiarem pozbawienia pokrzywdzonego życia. Zeznania świadków nie są bowiem w tym zakresie jednoznaczne jeśli dokona się ich szczegółowej analizy. Po pierwsze treść relacji świadków pozostaje odmienna w zakresie tego w jaki narząd oskarżona zamierzała zadać cios przed którym uchronił pokrzywdzonego odruch obronny. O ile wedle opinii miejscem tym miała być klatka piersiowa, o tyle świadek J. Ś. wskazał, że zasłonięcie ręką miało pokrzywdzonego uchronić przed zadaniem ciosu w brzuch. Żaden ze świadków nie wskazał pozycji w jakiej w tym czasie znajdował się pokrzywdzony by móc uznać, że w istocie cios był wymierzony w któryś z newralgicznych z punktu widzenia życia

pokrzywdzonego organów. Sam fakt, że oskarżona była pobudzona i agresywna wypowiadała pod adresem pokrzywdzonego słowa wskazujące, że jak wróci to mu poprawi, nie może jeszcze świadczyć, że słowa te oznaczały, że zamierza go zabić. Zwłaszcza, że jak wynika z relacji świadków funkcjonariuszy Policji, odmiennie zapamiętali oni słowa jakich miała użyć M. N. (1) w czasie zdarzenia. O ile świadek P. S. wskazywał, że pokrzywdzony miał go informować, że M. N. (1) miała powiedzieć, że go zabije k 39, o tyle S. K. zapamiętał przekazane słowa jako wskazujące, że go „zajebie” , to sformułowanie nie jest już tak jednoznaczne w swojej treści, zwłaszcza w kontekście użycia przez pokrzywdzonego w czasie wzywania policji na określenie zadanego ciosu określenia „jebnęła” bez odnoszenia go do zamiaru oskarżonej, a jedynie na określenie tego,

że uderzyła, zadała mu cios w rękę. Informując kolegę J. J. o zdarzeniu, pokrzywdzony wskazał podobnie jak wzywając policję jedynie to, że oskarżona zadała mu cios w rękę. Dlatego rację ma Sąd I instancji, że wypowiedzenie w czasie kłótni słów o tym, że mu poprawi, nie jest wystarczające do przyjęcia, że zapowiadała, że pokrzywdzonego zabije, a tym bardziej, że taki właśnie zamiar towarzyszył jej w chwili zdarzenia. W konsekwencji myli się prokurator, że treść zeznań świadków, których wiarygodności w istocie nie sposób kwestionować, pozwala na uznanie, że oskarżona usiłowała dokonać zabójstwa pokrzywdzonego działając czy to tak w zamiarze bezpośrednim, czy w zamiarze ewentualnym. Świadkowie obecni na miejscu zdarzenia w czasie składania zeznań wskazywali na okoliczności, które w ich ocenie miały miejsce, bo jak wskazał świadek

J. Ś. z faktu, że oskarżona w czasie zdarzenia użyła noża, wywiódł, że słowa o poprawieniu oznaczały, że ponownie dźgnie pokrzywdzonego gdy ten wróci. Tymczasem poza uwagą prokuratora pozostaje okoliczność, że oskarżona zanim przyjechali funkcjonariusze policji i pogotowie, przebywała z pokrzywdzonym w mieszkaniu i nie podjęła wobec niego kolejnych działań mogących wskazywać na to, że w istocie zmierza do realizacji celu na jaki wskazuje prokurator. Nóż niewątpliwie odłożyła do zlewu w kuchni, bo tam znaleźli go funkcjonariusze Policji. Z powyższych względów rację miał Sąd I instancji, że brak było podstaw do uznania, że oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim i usiłowała dokonać zabójstwa. Brak też jest dowodów uzasadniających uznanie, że oskarżona działała w zamiarze ewentualnym. Czyn

zabroniony
popelniony jest
umyślnie z
zamiarem
ewentualnym gdy
sprawca przewidując
możliwość jego
popelnienia na to się
godzi. Nie ma racji
prokurator by za
takim stanowiskiem
przemawiały też
inne dowody
zgromadzone w toku
postępowania w
tym opinia biegłych.
Treść opinii
jednoznacznie
wskazuje, że
oskarżona
spowodowała swoim
zachowaniem
określony skutek na
ciele
pokrzywdzonego,
nie mniej brak jest
podstaw do uznania,
że spowodowane
obrażenia zagrażały
życiu i zdrowiu
pokrzywdzonego.
To, że oskarżona
jest uzależniona
od alkoholu, a
jej zachowanie w
miejscu
zamieszkania było
przedmiotem uwagi
policji, nie może
też wpływać na
uznanie, że przebieg
zdarzenia będącego
przedmiotem osądu
był taki jak
na to wskazuje
autor apelacji. By
okoliczności
wynikające z
dowodów trafnie
uznanych za

wiarygodne
pozwalały na
dokonanie zmiany
opisu czynu w
kierunku
postulowanych
przez skarżącego
i na dokonanie
zmiany w zakresie
kwalifikacji prawnej
czynu przypisanego
oskarżonej. Skarżący
nie dostrzega, że
by móc przyjąć, że
oskarżona działała w
zamiarze
ewentualnym
pozbawienia życia
pokrzywdzonego
należy wykazać, że
jej działaniom taki
zamiar towarzyszył.

Wbrew zarzutom
oskarżyciela
publicznego Sąd
Okręgowy orzekając
w niniejszej sprawie
prawidłowo w
oparciu o całokształt
zgromadzonego i
ujawnionego
materiału
dowodowego (art.
410 k.p.k.), który
ocenił z
poszanowaniem
reguł wynikających
z art. 7 k.p.k. i
art. 5 § 2 k.p.k.,
respektując zasady
prawidłowego
rozumowania,
wskazania wiedzy
i doświadczenia
życiowego nie mógł
uznać, że oskarżona
usiłowała dokonać
zabójstwa R. M.

działając z zamiarem ewentualnym

Należy podkreślić, iż fakt, że oskarżona zadała

pokrzywdzonemu uderzenie nożem w lewe przedramię, o tym nie przesądza w żadnym wypadku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego reprezentowane jest stanowisko, że ani zadanie ciosu w miejsce dla życia niebezpieczne, ani nawet użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka, samo przez się nie decyduje jeszcze o tym, że sprawca działał w zamiarze zabicia człowieka, chociażby

ewentualnym. „Za przyjęciem takiego zamiaru powinny przemawiać – poza użytym narzędziem – jeszcze inne przesłanki zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe, w szczególności zaś pobudki działania sprawcy, jego stosunek do pokrzywdzonego przed popełnieniem przestępstwa, sposób działania” (wyrok SN z dnia 9.05.1974 r., sygn. akt III KR

388/73, OSNKW
1974/7-8/137).

Zamiar ewentualny (dolus eventualis) polega bowiem na tym, że sprawca wprawdzie nie chce popełnić czynu zabronionego, ale przewiduje realną możliwość jego popełnienia i na to się godzi. Praktycznie oznacza świadomość i wolę urzeczywistnienia swoim zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem) znamion czynu zabronionego, jego strony przedmiotowej.

„Warunkiem przyjęcia, że sprawca czynu działał z zamiarem ewentualnym, jest ustalenie, iż - po pierwsze - sprawca miał świadomość, że podjęte działanie może wyczerpywać przedmiotowe znamiona ustawy karnej i - po drugie - sprawca akceptuje sytuację, w której czyn wyczerpuje przedmiotowe znamiona przestępstwa, w postaci aktu woli polegającej na godzeniu się z góry z takim stanem rzeczy, przy czym zgody na skutek, nie można domniemywać, czy

domyślać, lecz należy wskazać, że stanowi on jeden z elementów procesów zachodzących w psychice sprawcy” (wyrok SN z dnia 6.02.1973 r., sygn. akt V KRN 569/71, OSNPG 1973/6/72). Brak zeznań pokrzywdzonego i istniejąca niespójność w relacji świadków wskazuje, że w przedmiotowej sprawie ma zastosowanie zasada wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. (wyrok SN w składzie 7 sędziów z dnia 18.07.1978 r., sygn. RNw 5/78, OSNKW 1978/9/93), a od czego skarżący niewątpliwie abstrahuje.

Aby móc przypisać sprawcy zabójstwo w zamiarze ewentualnym, jak w istocie oczekuje tego prokurator, trzeba wykazać, że oskarżona przewidywała możliwość popełnienia przestępstwa zabójstwa i godziła się na zaistnienie skutku w postaci śmierci swojego konkubenta. Kwestia ustalenia zamiaru sprawcy

ma zatem w przedmiotowej sprawie kluczowe znaczenia dla określenia prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu. O istnieniu zamiaru zabójstwa w ogóle, a także o jego postaci można wnioskować przede wszystkim na podstawie dokładnej analizy przedmiotowej danego czynu. Ustalenie czy sprawca działał z chociażby z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia, wymaga więc wszechstronnej analizy, zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych okoliczności jego zachowania. Należy dodać, że w orzecznictwie słusznie wskazuje się, iż do okoliczności, na podstawie których należy poczynić ustalenia w zakresie zamiaru sprawcy, zalicza się godzenie w ważne dla życia ludzkiego organy, siłę ciosu, ich wielokrotność, rodzaj i rozmiary użytego narzędzia, głębokość i kierunek ran, rodzaj uszkodzeń ciała, stopień zagrożenia

dla życia ludzkiego, lecz również stosunek sprawcy do pokrzywdzonego, jego właściwości i dotychczasowy tryb życia, zachowanie przed popełnieniem przestępstwa, a także pobudki, motywy oraz tło zdarzenia i stopień zagrożenia dla życia pokrzywdzonego.

Tymczasem, jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzonym dochodziło do konfliktów, ale w dalszym ciągu tworzyli związek. Po zadaniu ciosu w przedramię oskarżona wyszła z pokoju pozostawiając pokrzywdzonego, takiego zachowania nie sposób ocenić jako zmierzającego do spowodowania pozbawienia życia pokrzywdzonego.

Uderzenie zadała raz, a spowodowane obrażenia wedle opinii biegłych nie stanowiły dla życia i zdrowia pokrzywdzonego zagrożenia. To, zaś wskazuje, że oskarżona mając świadomość, że doznał on obrażeń, co mogło by

jej ułatwić zadanie kolejnych, wcale w takim kierunku nie zmierzała. Trafnie zatem na podstawie całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych – sposobu ataku, ilości i siły uderzenia, jego umiejscowienia – jedno uderzenie, rana w przedramieniu, brak jest okoliczności mogących świadczyć o tym, że oskarżona działała z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego, chociażby ewentualnym

Zadana rana, jak wynika z opinii skutkowałą rozstrojem zdrowia trwającym powyżej 7 dni. W tym zatem kontekście tak charakter obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony - w tym ich wielkość, umiejscowienie i brak zagrożenia dla jego zdrowia bądź życia brak jest podstaw do uznania zasadności zarzutu i podzielenia wniosków apelacji.

Reasumując: poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, wbrew stanowisku skarżącego, jako

mające oparcie w materiale dowodowym sprawy, są zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania – zdaniem Sądu Apelacyjnego – korzystają w pełni z ochrony przewidzianej art. 7 k.p.k. i jako, takie nie mogą być zasadnie zakwestionowane. Nie mniej w ocenie Sądu odwoławczego fakt, iż pokrzywdzona spowodowała skutek w postaci obrażeń ciała poprzez ugodzenie pokrzywdzonego nożem i niewątpliwie tego czynu, biorąc pod uwagę tak sposób działania, z zamachu, no co słusznie wskazuje prokurator, dopuściła się tego przestępstwa umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim. Stąd stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej w pkt I części dyspozytywnej wyroku słusznie ustalony przez Sąd I instancji jako wysoki winien był znaleźć większe

odzwierciedlenie w
wymiarze kary
orzeczonej
względem
oskarżonej

Nie znajdując zatem
podstaw do
podzielenia
argumentacji
zawartej w apelacji
prokuratora Sąd
Apelacyjny, uznał za
konieczne uchylenie
kary łącznej
pozbawienia
wolności, jako, że
wymiar kary
pozbawienia
wolności za czyn
kwalifikowany z art.
157 § 1 k.k.
należało podwyższyć
do wymiaru
adekwatnego z
uwagi na stopień
społecznej
szkodliwości czynu
wywołany tak
rodzajem narzędzia,
którym oskarżona
spowodowała ów
skutek na ciele
pokrzywdzonego,
jak i to, że działała
w stanie upojenia
alkoholowego co
również przemawia
na jej niekorzyść.
Okoliczności trafnie
dostrzeżone przez
Sąd I instancji,
wskazują, że
orzeczona kara jest
karą rażąco
niewspółmiernie
łagodną w stopniu
nie dającym się
zaakceptować,
nawet przy

	<p>uwzględnieniu faktu, że pokrzywdzony jej przebaczył, a ona wyraziła skruchę z powodu dojścia do przedmiotowego zdarzenia. Kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą adekwatną, tak z uwagi na stopień społecznej szkodliwości czynu, jak i osobę sprawcy</p> <p>Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu do dnia 23 czerwca 2020 roku, mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej na zasadzie pełnej absorbcji karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jako, że zastosowanie tej zasady w odniesieniu kary łącznej, nie było przez skarżącego kwestionowane.</p>		
	Wniosek		
<p>O zmianę wyroku w pkt I i uznanie oskarżonej za winna popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art.157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

2 k.k. przy uznaniu co najmniej zamiaru ewentualnego popełnienia w/w zbrodni i wymierzenie kary wnioskowanej przez oskarżyciela publicznego i co z tym związane o zmianę pkt III w zakresie wymierzenia kary łącznej w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności i stosowną zmianę pkt VI oraz pozostawienie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności zarzutów, brak było podstaw do uwzględnienia wniosków ukierunkowanych na zmianę orzeczenia w zakresie opisu czynu i kwalifikacji prawnej zachowania przypisanego oskarżonej. Brak podstaw do uznania, że oskarżona działała w zamiarze bezpośredniego pozbawienia pokrzywdzonego życia swojego konkubenta, jak

i w zamiarze ewentualnym, z przyczyn powyżej wskazanych (w pkt 3.1). Akceptacja poczynionej przez Sąd I instancji oceny dowodów, jak i dokonanych ustaleń faktycznych, nie pozwala na dokonanie odmiennej oceny prawnej zachowania oskarżonej. Z tych też względów wnioski w tym zakresie, zawarte w apelacji prokuratora, nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd dzieląc jednak stanowisko prokuratora co do znacznej społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej w pkt I części dyspozytywnej wyroku uznał za konieczne podwyższenie wymiaru kary za przypisane jej przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. i z tego względu zmienił orzeczenie Sądu I instancji jako, że kara orzeczona w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, tak z uwagi na sposób działania jak i rodzaj użytego narzędzia jawi się jako kara rażąco

<p>niewspółmiernie łagodna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Karą adekwatną i mogącą spełnić tak cele prewencji ogólnej jak i cele wychowawcze względem oskarżonej będzie kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy w zakresie sprawstwa, winy</p>		

<p>odnośnie czynu z pkt I i II, w zakresie kwalifikacji prawnej, oraz kary za czyn z pkt II części dyspozytywnej wyroku, jak i pozostały rozstrzygnięć w nim zawartych w tym dotyczących zaliczenia na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec nie podzielanie zarzutów zawartych w apelacji prokuratora zaskarżony wyrok w tym zakresie należało utrzymać w mocy</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Uchylenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, zmiana wymiaru kary za przestępstwo przypisane oskarżonej w pkt</p>	

pierwszym części dyspozytywnej wyroku kwalifikowane z art. 157 § 1 k.k. podwyższenie jej wymiaru do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.
Wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach zmiany

Wobec uznania, iż przypisany oskarżonej w pkt I czyn charakteryzuje znaczny stopień społecznej szkodliwości z uwagi na sposób działania oskarżonej i nienależyte uwzględnienie powyższego przy wymiarze kary jednostkowej za to przestępstwo, prowadzące do uznania, że jara ta jest karą rażąco niewspółmiernie łagodną, orzeczoną karę należało podwyższyć do wymiaru 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jako, że jedynie kara w tym wymiarze tak

<p>jednostkowa jak i łączne, należycie spełni cele kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania jak i cele prewencji ogólnej. Mając na uwadze konieczność zmiany wymiaru kary za czyn z pkt I, Sad był zobligowany do wymierzenia kary łącznej za oba przypisane oskarżonej przestępstwa w myśl reguł określonych treścią art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w myśl art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 roku, jako, że przepisy te są względniejsze, od obecnie obowiązujących w tym zakresie.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt III pkt. IV	<p>Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1184) w związku z § 17 ust. 2 pkt 5 i w zw. z § 2 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu K. O. (t.j. Dz.U. z 2019r., poz. 18) orzekł również o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, przyjmując wysokość opłaty w stawce podstawowej, powiększonej o należny podatek Vat.</p> <p>Jednocześnie na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. wydatkami</p>

	postępowania odwoławczego obciążył oskarżoną wymierzając jej na podstawie art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku opłatę w kwocie 400 złotych za obie instancje	
7. PODPIS		
SSO del. Dorota Mazurek SSA Andrzej Wiśniewski SSA Stanisław Kucharczyk		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenia faktyczne odnoszące się tak do czynów z pkt I i II jak i w zakresie czynów z pkt III		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana